

Arrest

nr. 341 954 van 26 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 maart 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 september 2025.

Gelet op de beschikking van 18 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die de Pakistaanse nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan de door hem voorgehouden problemen. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 224 842 van 12 augustus 2019.

Het CGVS nam een beslissing tot niet-ontvankelijkheid in het kader van zijn tweede verzoek. Hij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In het kader van zijn huidig verzoek verklaart verzoeker dat zijn moeder in augustus 2024 vanuit Canada terugkeerde naar Pakistan nadat hij haar gezegd had dat hij vanuit België teruggestuurd zou worden naar Pakistan. De mensen van de TTP (Tehrik-e Taliban-e-Pakistan, de Pakistaanse taliban) met wie hij problemen heeft, zagen toen dat hun huis weer in gebruik was en stuurden een dreigbrief naar zijn moeder. Zijn moeder kreeg hierdoor een hartaanval. Bij terugkeer naar Pakistan vreest hij vermoord te worden door de TTP. Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek legt hij kopieën van een dreigbrief van de TTP, medische documenten van zijn moeder, een paspoortpagina van zijn moeder, een verklaring die zijn moeder aflegde bij de politie en een document van de voorzitter van de dorpsraad neer.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) verzoeker in zijn huidig verzoek voortbouwt op zijn eerdere, ongeloofwaardig bevonden verklaringen. Het is bovendien niet geloofwaardig dat de TTP zijn moeder pas na haar recente terugkeer naar Pakistan een dreigbrief bezorgde, terwijl hij verklaart dat ze al zeven à acht jaar over en weer reist tussen Canada en Pakistan en uit de kopie van haar paspoortpagina blijkt dat ze in februari 2024 ook nog in Pakistan was.

(ii) de neergelegde documenten zijn verklaringen met betrekking tot zijn problemen met de TTP niet staven.

(iii) hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het kort uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoeker meent in zijn verzoekschrift dat hij zowel fysiek als mentaal gewoon kapot is, en ziek en onder behandeling is.

De Raad merkt op dat verzoeker tot op heden geen documenten heeft voorgelegd om het voorgaande te staven.

De Raad wijst verder op het volgende dat de commissaris-generaal heeft vastgesteld in de bestreden beslissing:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U verklaart dat u maag- en hartklachten en mentale problemen heeft, maar legt geen enkel stuk ter staving hiervan neer, ondanks het feit dat u een dokter geraadpleegd heeft (Verklaring volgend verzoek, punt 13). U hebt geen procedurele noden laten optekenen op de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ dd. 23 januari 2025. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen”.

Verder blijkt uit het verslag van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in staat bleek het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke en concrete antwoorden te formuleren. Er kan uit het geheel van zijn verklaringen afgeleid worden dat hij niet in staat was om uitgebreide en coherente verklaringen af te leggen, of niet bij machte was om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de asielprocedure deel te nemen.

Verzoeker, die in de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ daarenboven zelf eenduidig aangaf dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken, toont verder niet concreet aan en maakt niet hard dat er in casu en in het kader van zijn voorliggend, volgend verzoek om internationale bescherming bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze eventuele steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

8. De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

9. De Raad sluit zich aan bij de vormelijke en inhoudelijke bevindingen van de commissaris-generaal omtrent verzoekers voorgelegde documenten in de bestreden beslissing:

“3. De neergelegde documenten staven uw verklaringen met betrekking tot problemen met de TTP niet:

- Alle stukken zijn kopieën, die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontberen.
- Uit toegevoegde landeninformatie blijkt dat corruptie aanwezig is in alle sectoren van de Pakistaanse maatschappij en dat documentenfraude wijdverspreid is in Pakistan, waardoor de betrouwbaarheid van Pakistaanse documenten erg onzeker is.
- De verklaring van uw moeder bij de politie is niet meer dan een handgeschreven document op een gewoon blad papier zonder enige hoofding. Er is geen enkele indicatie dat deze verklaring effectief aan de politie overhandigd is. Gezien het document opgesteld is door uw moeder heeft het geen enkele objectieve bewijswaarde. In de verklaring van uw moeder wordt bovendien geen melding gemaakt van de dreigbrief, terwijl u verklaart dat uw moeder aangifte deed van de dreigbrief (Verklaring volgend verzoek, punt 17).
- Het document van de voorzitter van de dorpsraad stemt niet overeen met uw verklaringen en de brief van uw moeder. In het document is sprake van een beschieting van uw huis op 25 december 2024, terwijl noch u, noch uw moeder een schietincident vermelden. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van dit stuk.
- De dreigbrief van de TTP heeft omwille van bovenvermelde opmerkingen in verband met kopieën en documentenfraude geen objectieve bewijswaarde. Hoewel u verklaart dat uw moeder aangifte deed van de dreigbrief, wordt de dreigbrief noch in de verklaring van uw moeder, noch in het document van de dorpsraad vermeld. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van dit stuk.
- De medische documenten van uw moeder tonen hoogstens aan dat uw moeder medische problemen heeft. Deze documenten tonen geen enkel oorzakelijk verband met uw vermeende problemen met de TTP aan.
- De pagina van het paspoort van uw moeder met een Canadees visum en Pakistaanse uit- en inreisstempels toont hoogstens aan dat uw moeder over en weer reisde tussen Pakistan en Canada en mogelijk andere

plaatsen, gezien het visum in Abu Dhabi afgeleverd is. De Pakistaanse inreisstempel d.d. 16/08/2024 toont niet aan dat uw moeder na haar terugkeer problemen had met de TTP.”.

Met zijn algemene opmerking “dat als men originele stukken neerlegt, dan verwijst verweerster naar de corruptie in Pakistan om ze uit de tafel te vegen.”, werpt hij geen ander licht op de voorgaande vaststellingen. Verzoeker heeft enkel kopieën neergelegd en het is niet enkel op basis van de vaststelling dat er corruptie is in Pakistan dat zijn voorgelegde documenten zijn beweerde problemen niet staven, gelet ook op de andere (inhoudelijke) vaststellingen omtrent zijn voorgelegde documenten in de bestreden beslissing.

Verzoeker meent in zijn verzoekschrift dat hij bedreigd werd door TTP en dat zijn moeder voor deze bedreiging een klacht ingediend heeft bij de politie. De Raad merkt op dat de verklaring van zijn moeder bij de politie niet meer dan een handgeschreven document is op een gewoon blad papier zonder enige hoofding. Er is geen enkele indicatie dat deze verklaring effectief aan de politie overhandigd is. Gezien het document opgesteld is door zijn moeder heeft het geen enkele objectieve bewijswaarde. In de verklaring van zijn moeder wordt bovendien geen melding gemaakt van de dreigbrief, terwijl hij verklaart dat zijn moeder aangifte deed van de dreigbrief (verklaring volgend verzoek, punt 17).

10. In zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat hij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat verzoeker geen overtuigende concrete elementen bijbrengt waaruit een (toegeschreven) verwestering kan blijken. Door louter te verwijzen naar zijn (langdurig) verblijf in België maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij om deze reden verwesterd is of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Pakistan om die reden zal worden geïmigreerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Verzoekers betoog mist verder elke concretisering en persoonlijke invulling zodat verzoeker niet overtuigt dat hij zich waarden, normen, meningen of gedragingen, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Pakistaanse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij bij terugkeer naar Pakistan een risico zou lopen op vervolging of ernstige schade. Verzoeker toont niet aan dat zijn (langdurig) verblijf in België van hem dusdanig heeft veranderd dat hij zijn leven in Pakistan niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij omwille van zijn (langdurig) verblijf in België zou kunnen worden gepercipieerd als verwesterd en bijgevolg in de negatieve aandacht zou kunnen komen en worden geïmigreerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maakt hij niet aannemelijk dat hij omwille van zijn afwezigheid uit Pakistan bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen.

Het feit dat hij zeven jaar in België verblijft, betreft een motief dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een verblijf in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad zijn enkel bevoegd zijn eventueel risico bij een terugkeer naar zijn land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is het voorgaande motief niet relevant. Indien hij een verblijf in België wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet hij zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

11. Het algemeen verwijzen naar het feit een Pashtoun van Pakistan te zijn en naar de spanningen in Pakistan voor de Pashtounen, en het algemeen aanhalen dat hij een specifiek profiel heeft door zijn lang verblijf in Europa en door zijn werk voor de Amerikanen, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

Waar verzoeker stelt dat hij geen bescherming kan inroepen in zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

12. Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing wordt genomen in overeenstemming met artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen werden in het licht van beide artikelen onderzocht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

13. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wordt de analyse van de commissaris-generaal in het licht van de objectieve landeninformatie die in de bestreden beslissing aangereikt wordt, door de Raad overgenomen.

Na zorgvuldige lezing hiervan concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stelt.

Evenmin is er sprake van persoonlijke omstandigheden die het risico in zijn hoofde zouden verhogen. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die hier anders over doen denken.

Door louter uit het Elgafaji-arrest te citeren en te wijzen op zijn "persoonlijke omstandigheden", zonder deze evenwel te concretiseren, werpt hij geen ander licht op het voorgaande.

14. De Raad wijst er op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde. Voorts betreft noch de bestreden beslissing, noch deze beschikking een verwijderingsmaatregel, en wordt er geen uitspraak gedaan over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming.

15. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermog dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 12 december 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1518 legt de eed af en tolkt Pashtou – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker stelt vooreerst dat het gegeven dat zijn moeder doorheen de jaren verschillende keren naar Pakistan is teruggereisd en pas bij de laatste gelegenheid een dreigbrief zou hebben ontvangen helemaal niet zo vreemd is: de gebeurtenissen strekken zich uit over een periode van 7 à 8 jaar, en destijds stonden de taliban nog helemaal niet zo sterk; de Pakistaanse strijdkrachten voerden in die periode nog aanvallen uit op de taliban. Thans staan de taliban zowel in Afghanistan als in Pakistan zeer sterk, zodat het voor hen makkelijk is om verzoeker te vervolgen. Daarnaast stelt verzoeker dat de manier waarop zijn moeder een klacht heeft neergelegd bij de politie, d.m.v. een eigenhandig geschreven brief, volkomen normaal is. Voor wat zijn verwestering betreft, wijst verzoeker erop dat hij inmiddels al 7 à 8 jaar en dus al lang in België verblijft en hier samenwoont met een Litouwse vrouw met wie hij is ingeschreven op hetzelfde adres. Zij hebben een relatie, maar zijn niet gehuwd, wat in de cultuur van de Pashtou, waartoe hij behoort, zowel in Pakistan als Afghanistan wordt beschouwd als een ‘zina’-misdrijf dat kan worden bestraft met de dood. Tot slot wijst verzoeker erop dat hij “zeer ziek” is, zowel mentaal als fysiek, en daardoor zorgbehoevend, waarbij hij ter ondersteuning een aanvullende nota met “zijn medisch dossier” neerlegt. Gelet op dit alles, besluit verzoeker dat de bestreden beslissing moet worden hervormd of dat zijn zaak minstens moet worden teruggestuurd naar verweerder, zodat deze hem kan verhoren over zijn verwestering en over zijn medische toestand. Verder bevraagd, stelt verzoeker dat er in het verleden problemen waren en deze nog niet zijn verdwenen. In zijn land van herkomst weet men van zijn buitenechtelijke relatie, waardoor hij bij terugkeer problemen riskeert te ondervinden. Voor zijn medische problemen kan hij niet worden behandeld in Pakistan. Verzoeker zou niet liever willen dan terug te keren naar zijn kinderen en zijn gezin, maar aangezien hij hen geen problemen wil bezorgen is dat onmogelijk. Hiernaar gevraagd, deelt hij mee dat hij nog geen aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 heeft ingediend.”

4.2. Ter zitting legt verzoeker 2 (enveloppes met) uitgebreide stukkenbundels neer per aanvullende nota. In de aanvullende nota wordt kort en algemeen toegelicht:

“Verzoeker wenst de volgende stukken neer te leggen:

Medische stukken

Verzoeker wil met deze stukken aantonen dat hij ziek en zorgbehoevend is”.

5. Verzoeker brengt met voormeld betoog ter zitting en de bij aanvullende nota aangebrachte elementen geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 23 september 2025.

5.1. Wat betreft de ter zitting bij aanvullende nota neergelegde medische stukkenbundels, wijst de Raad op artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

In zoverre in de aanvullende nota elementen en argumenten worden aangehaald die dateren van voor het verzoekschrift van 11 maart 2025 en pas voor de eerste maal worden bijgebracht per aanvullende nota, worden deze uit de debatten geweerd. Deze hadden namelijk reeds eerder kunnen worden voorgelegd bij het verzoekschrift. Aanvullende nota's, net zomin als de vraag tot horen, kunnen niet worden aangewend als uitbreiding van het ingediende verzoekschrift. De procedure in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is namelijk niet bedoeld om door middel van een aanvullende nota de middelen uit het verzoekschrift uit te breiden. Deze bepaling biedt de partijen enkel de mogelijkheid om nieuwe elementen, in de zin van elementen die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog in een aanvullende nota aan te reiken, zo niet komen de rechten van verdediging van de tegenpartij in het gedrang omdat deze onmogelijk kan overgaan tot een grondige analyse van de aangebrachte elementen. Middelen, ook indien deze de openbare orde raken, moeten, teneinde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen.

De Raad neemt deze aanvullende nota mee in het beraad, in zoverre deze betrekking heeft op nieuwe elementen in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet. Waar in de aanvullende nota nieuwe middelen worden ontwikkeld, worden deze uit de debatten geweerd.

Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft op zijn beurt, zoals hoger reeds wordt opgemerkt in punt 2 van het arrest, dan weer uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. De vraag tot horen biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren of om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Alle medische stukken die verzoeker bij de aanvullende nota voegt dateren van de periode 2019-2023, dus van lange tijd voor zijn verzoekschrift van 11 maart 2025. Verzoeker geeft evenwel niet de minste uitleg waarom hij die documenten niet eerder neerlegde en toont niet aan dat hij deze niet bij zijn verzoekschrift kon bijbrengen. De medische stukken, die dus van 2023 en zelfs veel eerder dateren, betreffen aldus geen nieuwe elementen in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de grondslag van de door verzoeker in de aanvullende nota aangehaalde elementen reeds bestond op het ogenblik dat hij het verzoekschrift heeft ingediend.

Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, vastgesteld dat verzoeker in zijn aanvullende nota geen nieuwe elementen conform artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet ter kennis brengt, waardoor zijn aanvullende nota in wezen uit de debatten moet worden geweerd.

In zoverre verzoeker hiermee wil aantonen dat hij bijzondere procedurele noden heeft, stipt de Raad wederom aan dat deze medische stukken dateren van de periode 2019-2023 waardoor hij niet aantoont dat hij ten tijde zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 januari 2025 bijzondere procedurele noden had, noch bij het nemen van de bestreden beslissing op 26 februari 2025. Overigens liet verzoeker in de vragenlijst *“bijzondere procedurele noden”* van de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 januari 2025 optekenen dat hij geen bijzondere procedurele noden had.

Verzoeker beperkt zich in zijn aanvullende nota tot de loutere vermelding *“medische stukken”*, zonder enige toelichting of duiding over de inhoud van deze medische stukken te verschaffen, behalve dat hij met deze stukken wil aantonen dat hij *“ziek en zorgbehoevend”* is. Het is niet aan de Raad om uit deze stukken te distilleren aan welke ziekten of aandoeningen verzoeker lijdt en welke behandelingen hij ondergaat of nodig heeft alsook te gissen wat uit deze medische stukken kan worden afgeleid dat van belang kan zijn in het kader van bijzondere procedurele noden.

De Raad verwijst verder naar wat reeds werd geduid in punt 7 van de beschikking, in het bijzonder: *“Verzoeker, die in de vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ DVZ daarenboven zelf eenduidig aangaf dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken, toont verder niet concreet aan en maakt niet hard dat er in casu en in het kader van zijn voorliggend, volgend verzoek om internationale bescherming bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze eventuele steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.”* Dezelfde vaststellingen blijven ook nu gelden, daar verzoeker met het louter neerleggen van een medische stukkenbundel, zonder verdere duiding of toelichting, er niet slaagt hier een ander licht op te werpen.

Daarnaast stelt de Raad vast dat in zoverre verzoeker hiermee wil aantonen dat hij zeer ziek en zorgbehoevend is, hij dit zeer summier betoog verder op geen enkele concrete wijze in verband brengt met zijn vluchtrelaas. Verzoeker licht niet toe wat de relevantie van deze medische stukken is in het kader van zijn vluchtrelaas.

Verder wordt er nog op gewezen dat medische problemen op zich niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingen-wet. Waar verzoeker stelt dat hij voor zijn medische problemen niet kan worden behandeld in Pakistan, wijst de Raad erop dat voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet moet worden gericht aan de minister of zijn gemachtigde. Verzoeker werd hier bovendien al eerder uitdrukkelijk op gewezen (in de beslissing van het CGVS) in het kader van zijn vorig, tweede verzoek om internationale bescherming in België. Ter zitting geeft verzoeker aan nog geen dergelijke aanvraag te hebben ingediend.

5.2. Zoals in de beschikking wordt aangegeven, betreft het verzoekers derde verzoek om internationale bescherming in België waarbij wordt vastgesteld dat dit huidig volgend beschermingsverzoek geen nieuwe feiten of elementen bevat in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Het betoog van verzoeker ter zitting is niet van aard anders te doen besluiten.

5.2.1. Wat betreft verzoekers uitleg ter zitting dat en waarom het gegeven dat zijn moeder doorheen de jaren verschillende keren naar Pakistan is teruggereisd en pas bij de laatste gelegenheid een dreigbrief zou hebben ontvangen helemaal niet zo vreemd is, stelt de Raad vast dat dit een nieuw middel betreft tegen de bestreden beslissing. Verzoeker haalde dit immers niet eerder aan in het verzoekschrift, ofschoon hij hiertoe de mogelijkheid had en het verzoekschrift daartoe dient en het instrument bij uitstek is om zulk verweer op te werpen.

Dit geldt eveneens wat betreft het betoog ter zitting aangaande het 'zina-misdrijf' omwille van verzoekers relatie met een Litouwse vrouw met wie hij samenwoont. Hiervan heeft verzoeker geen enkele melding gemaakt in zijn verzoekschrift en tevens beperkt hij zich verdere tot loutere beweringen die niet worden gestaafd met een begin van bewijs.

De Raad onderstreept in dit verband dat, zoals reeds wordt opgemerkt in punt 2 van het arrest, een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. De vraag tot horen biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren of om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Dat verzoeker voormelde argumentatie pas voor het eerst op zitting aanbrengt, is aldus laatijdig, gelet op hogervermeld doel van de vraag tot horen. Anders oordelen zou slechts het opstellen van zeer algemene en vage verzoekschriften, zoals in casu, aanmoedigen.

5.2.2. Wat betreft verzoekers algemene opmerking ter zitting dat de manier waarop zijn moeder een klacht heeft neergelegd bij de politie, door middel van een eigenhandig geschreven brief, volkomen normaal is, herhaalt en benadrukt de Raad dat die brief geen objectieve bewijswaarde heeft, om de eerder aangehaalde redenen die omstandig worden uiteengezet in punt 9 van de beschikking. Met zijn algemene opmerking doet verzoeker hier geen afbreuk aan.

Verzoeker slaagt er, in het geheel, niet in een ander licht te werpen op de in de beschikking opgenomen grond inzake de door hem bij huidig volgend (derde) verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten.

Verzoeker ontkent bovendien niet – hij stelt daarentegen op zitting dat er in het verleden problemen waren en deze nog niet zijn verdwenen – en werpt hoe dan ook geen ander licht op de vaststelling dat hij bij zijn huidig volgend verzoek voortbouwt op eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen. Hierbij wordt herhaald dat verzoekers relaas, waarop hij zich blijft steunen, door de Raad in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek bij arrest nr. 224 842 van 12 augustus 2019 ongeloofwaardig werd bevonden.

5.2.3. Waar verzoeker opnieuw wijst op zijn verwestering en in dit verband herhaalt dat hij inmiddels 7 à 8 jaar lang in België verblijft, waar hij in november 2018 een eerste keer om internationale bescherming heeft verzocht om nadien nog tweemaal een dergelijk verzoek in te dienen, verwijst de Raad naar wat hierover in de beschikking wordt opgemerkt, in punt 10. Door louter eerdere verklaringen te herhalen, gaat verzoeker niet concreet in op de inhoud van de beschikking. Bijgevolg formuleert hij hiertegen geen daadwerkelijke repliek, doet hij thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking en laat hij geheel na de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

5.2.4. Wat betreft verzoekers gezondheidssituatie waarvoor hij op zitting naar het ter zitting bij aanvullende nota neergelegde medisch dossier verwijst en zijn algemene opmerking dat hij voor zijn medische problemen niet kan worden behandeld in Pakistan, waarbij hij niet aangeeft laat staan aantoonde dat dit zou zijn om reden(en) in verband met de criteria inzake internationale bescherming, wordt verwezen naar wat hierover hoger wordt opgemerkt, in punt 5.1.

5.2.5. Dat men, zoals ter zitting wordt opgeworpen, in verzoekers land van herkomst weet zou hebben van zijn buitenechtelijke relatie waardoor hij bij terugkeer problemen riskeert te ondervinden, betreft een blote bewering waarmee verzoeker geen nood aan internationale bescherming concreet aannemelijk maakt, te meer daar hij de beweerd relatie niet met een begin van bewijs weet te staven. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. Een dergelijke vrees voor vervolging of risico op ernstige schade dient immers in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft.

5.2.6. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot enkele zeer algemene opmerkingen, zoals dat er in het verleden problemen waren en deze nog niet zijn verdwenen en voorts dat hij niet liever zou willen dan terugkeren naar zijn kinderen en gezin maar dat onmogelijk is aangezien hij hen geen problemen wil bezorgen, zonder dit echter enigszins op de gronden van de beschikking te betrekken. Hij gaat verder niet concreet in op de beschikking en laat voorts na deze van een inhoudelijke repliek te voorzien.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

7. Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO

